

ÓBUDAI EVANGÉLIKUS HETI HÍRMONDÓ

A 2018. év igéje

Isten mondja:
„Én adok majd a szomjazóknak
az élet vízének forrásából ingyen.”
(Jel 21,6c)

V. évf. 34. szám, 2018.11.25.
Szentháromság ünnepe után
utolsó (Örök élet) vasárnap

Kiadó Jakab Béla, szerkesztő Proksza Gyula.
Elérhetőségek

Hivatal: 06-1-3881773 * Jakab Béla: +36-20-8242989 * E-mail: obudev@gmail.com

„LEGYEN DEREKATOK FELÖVEZVE,
ÉS LÁMPÁSOTOK MEGGYÚJTVA.”

(Lk 12,35)

Légy készen! – hangzik Jézus felszólítása többször is az evangéliumokban. Nagyon komolyan kell vennünk ezt a figyelmeztetést, de vajon hogyan tudjuk igazán jól érteni? Elmondhatjuk-e magunkról, hogy „készen vagyunk”?

Szalagavatók idején meghatottan sóhajtják a büszke szülők a nemrég még kézen fogva iskolába kísért gyermekeik műsorát csodálva: már „kész férfi”, „kész nő” lett a gyermekünkől! Pedig dehogyis! Még sok év és tapasztalat kell ahhoz, hogy elmondhassuk: valóban felnőttek, készen vannak a felnőtt életre!

Elmondhatjuk-e mi felnőttek is azt, hogy „készen vagyunk”? Teljesen elkészültem, megérkeztem, nem kell már változnom, alakulnom, továbbfejlődnöm, valóban hibátlan és teljesen „kész” szülő, társ, barát, munkatárs, keresztyén vagyok? Még Pál apostol sem merte ezt így kimondani, hogy készen van, ezt írja: „én nem gondolom magamról, hogy már elértem”.

A tíz szűz példázata azért olyan megdöbbentő és fontos számunkra, mert Jézus itt nem az ateisták és hívők különbözőségéről beszél, hiszen mind a tíz fiatal lány a Krisztust várók közösségét jelképezi. Mind a Völegényhez tartozónak gondolják magukat. Ott vannak a háza küszöbén. Ennek külső látható jele a lámpás, ami ott van mindegyiknél, de ötnél hiába, mert náluk belülről hiányzik a várakozás hite, amit az olaj jelképez. Számukra ez a történet szomorú véget ért. Mi ez a legfontosabb dolog? A Szentlélek maga! Istennek a bennünk való jelenléte és az élő hit, amely csak ebből fakadhat. A hit, amely egyrészt Isten ajándéka, amit csak az Ő Lelke által kaphatunk meg, másrészt a Lélek élő, mindig növekvő és életünket világosan vezérlő ereje. E hit nélkül – hogy megragadott engem Krisztus – üres az életünk, hitünk mécsese. Ebbe a lámpásba nem tölthető bele más, nem tölthető bele az, hogy jó ember vagyok, meg kedves, becsületes, dolgozó, megbízható, adakozó. Ezek mind szép és jó tulajdonságok, amelyek következményei, gyümölcsei lehetnek a hitnek, de pusztán ettől még nem ég a lámpásunk.

Másodszor, az élő hit teljesen ráhagyatkozó bizalmat és engedelmességet jelent. Teljes készsége arra, hogy maga Isten készítsen fel minket. Jézus felszólítása: „Legyen derekatok felövezve!”, az

őszövetségi készenlétet idézi fel, Isten népének az Egyiptomból való kivonulása éjszakáját. Kilenc csapás már lesújtott, és az Úr figyelmezteti népét, hogy jön az utolsó, s még az éjjel el fognak indulni. Készen kell állniuk az útra, felöltözve. Állva vacsoráztak, saruval a lábukon, összepakolva, mert hirtelen kell majd indulniuk. Akiben volt igazi engedelmesség, az készen állt, nem mondta azt, hogy „de hát sok mindent láttunk már, és mégsem történt semmi”, vagy, hogy „persze, persze, majd megyünk, de azért nem árt, ha az út előtt jól kialusszuk magunkat.” Aki nem állt készen, az nem mehetett.

Ráhagyatkozás és engedelmesség. Nézzünk bele lámpásunkba, vajon olaj van e benne? Vajon, ha Isten azt mondja, el tudunk e indulni?

A példázat üzenete az is, hogy ezt a fontos olajat nem lehet kölcsön adni, se másét elkérni és abból világítani, csak a sajátunkra vagyunk utalva. Hinni igazán és hitet valóságban megélni végképp nem tudunk senki más helyett. De kérhetjük, kívánhatjuk, óhajthatjuk ezt az ajándékot, imádkozhatunk érte, és akkor megvalósul bennünk is az ige gondolata: „Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére. Hű az, aki elhív erre titeket, és Ő meg is cselekszi azt!” Ámen.

Bajuszné Orodán Krisztina

Bízd magadat az Úr Jézus Krisztusra!

Az egyházi esztendő utolsó vasárnapjának bátorító elnevezése evangélikus szóhasználatunkban: örök élet vasárnapja. Erdemes ismételtetni ezt a pozitív tartalmú megnevezést, mert a komor, ködös, nyálkás, fagyos, nyirkos évszakban könnyen hajlik a fáradó emberi lélek a pesszimizmus, letargia, melankólia, rezignáció felé, és ha azt hallja, hogy valami „utolsó” – különösen, ha ez a vasárnapra vonatkozik –, akkor magába roskad.

Hervad a lélek. Szorong, fél, nyugtalan, mert negatív tartalmak tolatkodnak elő számára. Azért is, mert nemrégén járt a temetőben, amelynek őszi, kora téli szépsége nem győzte meg, hogy a mulandóság csak látszólagos. Ha pedig a nagyvilág aktuális eseményeire gondol, akkor még inkább rejtélyesnek és bizonytalannak látja a jövőt, de személyes kilátásai sem nyugtatják meg jobban, mert tudja – ha tagadja is –, hogy az ő életében is eljön az a bizonyos utolsó nap. Ha csak ezeket éli meg, végleg beborul a „személyes ég”, és fájoan facsarodik a szív. Miért is? Mert nemszeretem kérdésekkel kell szembesülnie; olyasmivel, ami kikerülhetetlen. Mert most még, az idén, saját akaratunkból mentünk ki a temetőbe, de egyszer csak visznek oda, mert megvolt az a bizonyos utolsó nap.

„Beszéljünk inkább az életről!” – mondta egy nyakkendő s úr egy halotti toron. A többiek zavartan elhallgattak, és emlékezetükből is törölni akarták a félelmetes utolsó éjszaka emlékét.

Valóban: az Életről beszéljünk! Nem arról az életről, amely minden erőfeszítésünk ellenére megszökik matériánk bonyolult rendszeréből, és amelyet biológiai életnek nevezünk, hanem arról, amely spirituális minőséggel bír, és amelynek különleges isteni érintettsége van. Az első a földi élet, a másik a mennyei élet, avagy az örök élet.

A földi élet csodája indíthat bennünket Alkotója csodálatára. Ám ha a földi élet csodáját nem értjük, mennyivel kevésbé vagyunk képesek felfogni az örök élet csodáját? Sem idő, sem tér, sem kép, sem fogalom nem áll a rendelkezésünkre, hogy racionalista igényességgel, kimerítően járjuk körül a témát, ám szíve nagyot dobbanhat annak, akinek hallása van.

Bátran mondhatjuk, hogy örök élet, mert erre tanít minket Isten igéje, és igazából csak a mi bizalmunkat kéri cserébe a minden létezőknek Alkotója, és azt sem feltételként, hanem csupán az elfogadás eszközeként. Nem kell az ajtón két ököllel dörömbölni: nyitva áll a Jézus Krisztusban hívők előtt (1Jn 2,25).

Beszéljünk tehát az örök életről ezen az „utolsó vasárnapon”, és koncentráltan ízeljük ezt a kifejezést. Mulandó életünk sodrásában merjük ezt a nagy üzenetet forgatni a haláltól megrettent szívünkben. Ahogy egyre jobban átjár bennünket ez a mennyei üzenet: a nekünk ajándékba szánt örök élet, annál átléhetőbben szétárad a szívünkben a békesség, harmónia, és ebben a helyzetben még Pál apostolt is képesek leszünk megérteni, élményét átélni, aki arról beszélt, hogy vágyódik Krisztushoz költözni és nála lenni, de tudva földi kötelességét, ennek az elköltözésnek a lehetőségét munkaadójára, az Úr Jézus Krisztusra bízta. (Fil 1,23–24)

*Forrás: Evangélikus Élet, szöveg (részletek):
Ribár János nyugalmazott esperes*

Tájékoztató és hívogató

- ✦ Gyülekezeti hittan
- ✦ Gyülekezeti bibliaórával összekötött istentisztelet az adventi időszakban minden szerdán 10 órakor a gyülekezeti teremben.
- ✦ Advent első vasárnapja – december 2., ünnepélyes gyertyagyújtás
- ✦ Advent 1. vasárnapján az **Óbudai Harangszó** jelenik meg.
A **Heti Hírmondó** következő számát Karácsony ünnepének istentiszteletén vehetik kézbe.

„A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is;
de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”

(1Jn 2,17)

ISTENÜNK,

aki egyszülött Fiadat adtad a világ megmentéséért,
és aki által meg is újítod a teremtettséget,
újíts meg minket is Szentlelkeddel,
hogy neked tetsző legyen imádságunk!
Segítsd egyházadat, hogy minden időben győzelemmel vívja meg
a hit harcát, és teljesítse küldetését,
hogy az evangélium világossága
minden néphez és minden emberhez eljusson.
Add, hogy véget érjen a benned hívők
szenvédése a bűn igája alatt sóhajtozó világban! Ámen.

(Evangelikus liturgia - könyörgő imádságok)

